

ПОБЕДИТЕЛЪТЪ НА ЧЕРВЕНОКОЖИТЪ

I

Владко бѣше 14—15 годишно момче. Той нѣщо заболѣ, и родителитѣ му го изпратиха на поправка въ мандрата на дѣда му, който имаше многобройни стада въ обширнитѣ пасбища на равнището.

Мандрата се управляваше отъ храбрия и неуморимъ Мартинъ, който бѣше вдовецъ и имаше едничка дъщеря Бети. Тя се учеше въ близкия градъ, та отсѣдствуваше прѣзъ цѣлата година — идваше си само презъ ваканцията.

Владко скоро свикна съ полския животъ въ мандрата. Като живѣ една година на откритъ и на чистъ въздухъ, той се преобрази съвършено. Мускулитѣ му наяхнаха, лицето му се заглади и загорѣ отъ слънцето. Той се усили дотолкова, че можеше да язди по цѣлъ день своето малко конче, да гони и да завръща многобройнитѣ стада овце и ягнета и да се упражнява въ стрелба.

Работниците често му казваха на шега:

— Владко се готви за война съ индийцитѣ!

— Азъ се не страхувамъ отъ тѣхъ! — отговаряше смѣло на насмѣшкитѣ Владко; само да излѣзатъ насрѣща ми, и ще имъ дамъ да разбератъ, кой съмъ азъ!

Разбира се, че никой не вѣрваше на тази детинска хвалба.

Почнала бѣше втора година отъ Владковото пристигане въ мандрата. Голѣмото стрижене на овцетѣ се свърши. Бѣше настѣпила лѣтната ваканция. Бети си дойде и прекара цѣлата ваканция при баща си. Тя и Владко бѣха почти на една възраст. Пъкъ и много се погаждаха помежду си.

Когато дойде деньтъ, Бети да замине за града да продължи учението си, така се случи, че всички работници бѣха заети съ срочна и неотложна работа, и нѣмаше, кой да заведе Бети до желѣзопътната станция. Самъ баща ѝ не можеше да напустне мандрата, защото очакваше пристигането на купувача на вълната, която трѣбваше да се предаде.

Решиха да възложатъ на Владко да заведе Бети. Пътътъ бѣше правъ. Опасностъ да го сбъркатъ и да се заблудятъ изъ безкрайната равнина нѣмаше. Рано сутринтъ, когато слънцето бѣше току-що изгрѣло, дветѣ деца — Владко и Бети — впрегнаха кабриолета и тръгнаха за станцията, която е на петъ часа разстояние отъ мандрата.

Не бѣха изминали и два часа пътъ, ето че пристига бързо търговецътъ на вълна и, безъ да слѣзе отъ коня, почва да вика тревожно:

— Ей, Мартине, скоро събери хората си! Индийци, предвождани отъ „Червения вълкъ“, сж се появили въ околността! На